

Dominee in spe

Op dag één kijk ik om me heen in de gemeente waar ik stage ga lopen en ik zie ineens de gemiddelde leeftijd dalen met mijn aanwezigheid.

Marleen Blootens

Meteen bekruipt me dat benauwde gevoel dat me al jaren achtervolgt: dominee zijn als jonge vrouw. Dat is niet hip en happening, dat is niet sexy, dat is vooral heel veel praten met babyboomers en ouderen. Terwijl ik in de kerk zit, denk ik aan mensen van mijn eigen generatie die met hun geseculariseerde harten allang geen aansluiting meer voelen bij de kerk. En ik weet bij God niet hoe ik ondanks acht jaar theologie studeren een brug ga slaan tussen hen en deze kerk waar ik als 'predikant-in-opleiding' ineens helemaal bijhoor.

Als ik terugloop naar de trein met een liturgisch bloemstukje onder mijn arm, overweeg ik voor de zoveelste keer een carrièreswitch. Maar dan realiseer ik me dat het hoog tijd is om van de kritische zijlijn af te stappen.

Lichte frons

Vanaf dat moment val ik van de ene verbazing in de volgende ontroering. Zo ontstaat er nogal eens de volgende situatie. Ik stel mij – buiten mijn stagegemeente – voor als predikant-in-opleiding, wat altijd leidt tot blijde gezichten onder kerkmensen. Heerlijk. Vervolgens babbelen ik vrolijk over mijn stagegemeente tot ik bij de ander een lichte frons en een nadenkende 'ooo' waarneem. Zonder er een woord aan vuil te maken, lijkt de ander ineens van alles van mij te weten. Ze hoort bij wijk X – dan is ze waarschijnlijk hoogkerkelijk. Misschien wel met trekjes van feminisme of andere vrijzinnigheid.

Los van de vraag welk theologisch profiel mij past, verbaas ik me erover hoe gemakkelijk mensen de verschillende wijkkerken indelen op theologische ligging en vervol-

gens waarderen. Want bijna niemand stelt mij de vraag hoe ik eigenlijk zélf denk en geloof. Jij in jouw klein hoekje en ik in het mijn. Ik vind dat nogal uit de tijd. Om precies te zijn uit de tijd waarin elke wijkkerk het zich kon veroorloven om te bestaan bij de gratie van een theologische voorkeur met dito liturgische smaak.

Wie van buiten zal die kerkelijke codetaal ooit nog gaan begrijpen?

Maar is dat eigenlijk niet gewoon geloven voor gevorderden? Want wie, van buiten de kerk, zal die hele kerkelijke codetaal waaronder onze kerken schuilgaan nou ooit nog gaan begrijpen?

Houdbaarheid

Maar juist wanneer ik soms een beetje grommend rondfiets als dominee in spe, beland ik in gesprekken die het tegendeel bewijzen van mijn gelijk over de verstreken houdbaarheid van onze kerkelijke gewoonten. Elke keer als iemand mij vertelt over zijn of haar geloof, elke keer als iemand mij vertelt over wat die kleine gemeenschap voor elkaar doet, elke keer als er geluisterd wordt naar een stil geworden oud mens, weet ik weer waarom de kerk van God is en waarom mensen er zo toegewijd zijn. Dan weet ik weer waarom ik predikant wil worden.

En ja, het zijn toch écht de babyboomers en ouderen die me dit duidelijk maken. In mijn stagegemeente zijn zij degenen die mij over God vertellen, zij laten me zien waarom ze zo toegewijd zijn aan hun kerk. En hoe blij ze worden van een dominee in spe. Ook al gromt ze nog een beetje.

Marleen Blootens werkt als godsdienstdocent op het Kalsbeek College in Woerden en doet in augustus het examen gemeentepredikant aan de PThU te Utrecht.